

László Gyopár

A hörcsög meséje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy hörcsög. Egy hörcsögkisaszony. Természetéhez híven imádott gyűjteni. A szerzés volt a legnagyobb öröme.

Volt ízlése, és otthonában halomra álltak a szebbnél szebb dolgok, melyeket a fogyasztói társadalomnak csak kínálni tudtak. Kecses kristálypoharak, pihe-puha takarók, a legjobb minőségű szőnyegek, árveréseken szerzett drága festmények, internetről rendelt csinos ruhák, ezektől dobogott a szíve, és dagadt a keble gömbölyű kis testében. Zsíros pófija is vastag pénztárcáról és jómódúságról árulkodott.

És ahogy az lenni szokott, minél több volt, annál több kellett. Zsugorian féltette, őrizte egyre gyarapodó vagyonát, és igencsak szűkmarkúan adakozott, az önzés, mint olyan tanyát vert a lelkében, és kisajátította azt.

Isten ezt kezdte rossz szemmel nézni. Elküldte hát angyalát, hogy álmában figyelmeztesse a hörcsögöt, hogy az önmaga körül forgoló élet bűn, és nem vezet jó irányba. A hörcsög először nagyot nézett, majd a hírnökre kacagott. – Ugyan, ne beszélj nekem Istenről, Istent már rég lecseréltük híres pszichológusokra, influenzaszerekre, a vonzás törvényére, meg Brian Tracyre, na ők mondják meg a tuti frankót, neked egy percig sem hiszek.

Azzal szépen felébredt, és azonmód elment a legközelebb eső plázába egy kis shoppingolásra.

Közeledett a karácsony, és az üzletek egymást túlszárnyaló, gazdag kínálattal csábították a vásárlókat a pénzköltésre, az ajándékok hónapja okán, ürügyén. Mindenütt girlandok, csillogó fények, és persze a Jingle Bells. Csak ezt vedd meg, és boldog leszel, ígérték mind. A hörcsög meg is vette. Mind.

Már éppen hazafele tartott, amikor egy könyves üzlet előtt ment el. A kirakatban az egyik híres amerikai motivációs tréner, író bestsellerét pillantotta meg, amely a címe szerint azt ígérte, az olvasót megtanítja minél több pénzt keresni. Ez egy alapdarab vagy idegen kifejezéssel: „must have” (nélkülözhetetlen, angol) gondolta a hörcsögkisaszony, és a már megvásárolt holmik tetejére helyezte a kötetet, így egyensúlyozott a kijárat felé, a felhalmozott javaktól nem is látva, merre lépik.

A kijárat előtti, veszélyes, jeges járdarészt sem látta. Megcsúszott, és olyan szerencsétlenül esett el, hogy testében több helyen is komoly törést szenvedett. A mentőben igen nagy fájdalmak közt volt, de akkor is a vásárolt javainak sorsáért aggódott. A mentősöktől szerre kérdezte meg mindenik szerzeménye hollétét, szerette volna biztonságban tudni őket, bár majdhogynem életveszélyes helyzetben volt. Ezt a mentősök tudták, és igen szigorúan, röviden válaszolgattak neki.

- És a könyv? A must have könyv? – nyögte utolsó erejét összeszedve, kínok közt a hörcsög.

Az egyik mentős egy kis vaskos könyvet nyomott a kezébe. – Tessék, az itt

van – mondta némi éllel a hangjában. Egy kézi Biblia volt az.

A macska meséje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy macska. Priscilla volt a neve. Igazi plázacica volt, aki megingathatatlanul hitt abban, hogy mivel ő szép, az univerzum vagy valaki mindig gondoskodni fog róla. Priscillát történetünk elején áruszállító kamionsofőr partnere tartotta el. Partnerének ugyan neje volt és gyereke, de azért dolgozott, és járta Európát, hogy Priscillát Olaszországban nyaraltathassa. Priscilla ezt teljesen rendjén valónak találta.

Pityu, az aktuális partner azonban maga is nagy kandúr volt, és szerette a szép cicákat. Egyik reggelen Priscillát üzenet várta, miszerint a kandúr megismert egy nála csinosabb cicust, és rá ne számíton anyagilag, sem partnerileg. Priscilla pácban volt. Ugyanis a vásárláson és szelfik készítésén kívül semmihez nem értett.

De a hír nem rázta meg. Legalábbis nem látszott rajta, hogy kétségbe esne. Az univerzum meg hamarosan szálítottta is a megoldást. Tömbházbeli szomszédja, Ágnes, a szerény életű mosómedve megsajnálta a macskát, és felajánlotta, hogy állást szerez neki a panzióban, amelyben takarított. Reggeliztető pincért kerestek, és Ágnes becsületesen szól is Priscilla érdekében.

– Ö... ebben az izé, panzióban, ahol dolgozol – kezdte a macska – meleg van? Ágnes megnyugtatta, hogy a

panzióban télen is huszonhárom fokos meleget tartanak fenn. – Kaja lesz? – érdeklődött tovább a cica. Reggeli és napi egy meleg étkezés biztosított – válaszolta a mosómedve.

– Jó. Mondta Priscilla, miközben a körmeit élesítette. Azzal az Ágnes előtt sem titkolt szándékkal, hogy a pincérséget tökéletes (és átmeneti) foglalkozásnak tartja arra, hogy levadászon egy gazdag, külföldi vendéget. A mosómedve ezzel kapcsolatosan kissé szkeptikus volt, mert ő bár húsz éve dolgozott a panzióban, egyszer sem sikerült egyetlen gazdag vendégnek sem felkeltenie a figyelmét. Szürke, becsületes kis jelenség volt, aki a munkáját maximális odaadással végezte.

Nem úgy Priscilla, aki gyakran elkésett, mert elaludt, és csak ímmel-ámmal szolgálta ki a vendégeket, mikor hogy tartotta kedve és kényelemszeretete. Ezért egyre gyakoribbá váltak az igazgatói megrovások, melyeket a cica flegma nyugalommal kezelte. Tudta, hogy neki (sok) mindent elnéznek, pusztán azért, mert olyan cuki.

A mosómedve kezdte rossz szemmel nézni a hanyagságot, és figyelmeztette, hogy becsülje meg a pozícióját, meg hogy manapság milyen nehéz munkát találni, meg a munkanélküliségi ráta, meg ilyenek. Priscilla ebből ennyit hallott: blablابلابلabl – de kedvesen mosolygott.

Majd amikor Ágnes rajtakapta a macskát az öltözőben Rodolfóval, a gazdag, nagyvilági paripával, aki pár napja szállt meg a panzióban, a cica csak nevetett, és ennyit mondott: -

Kedvesem, ne mondja nekem senki sem, hogy az élet nem fenéig tejfel!

Azzal elvágattak egy olyan jövő felé, amelyet Ágnes, a mosómedve soha nem fog megtapasztalni.

Az öszvér meséje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy öszvér. Amúgy is makacs állatként ismerték, de ahogy teltek az évek, egyre zárkózottabb és magába fordulóbb lett. Komor, szürke lakásában málladoztak a régi rendszerbeli bútorai, de nem volt hajlandó mást venni. Három az egyben kávé ivott, mert nem akart kávéfőzőt beszerezni. Néhány barátja volt életében, lassan azok is elmaradoztak tőle. Unták a fejét, meg a negatív hozzáállását mindenhez. Savanyú, betokosodott idősödő öszvér lett. Végül már nem is járt ki sehová, csak a közeli ABC-be, meg a számláit kifizetni a tőle 20 méterre lévő Pay Point-nál, de az is baromira nehezebbre esett.

Bármi új bukkant fel begyepesedett élete horizontján, egyetlen szava volt rá: nem. Mondta ezt konokul mindenre, lestoppolva ezzel bármilyen változást az életében. Igencsak félt az igentől.

Egy pillangó zökkentette ki ebből a kerékvágásból. A könnyed, színpompás lény légiesen szállt egyik virágról a másikra, kacarászott, és élvezte a szabadságot, mely szárnyaiban rejtett. Mikor bájos pofátlansággal ráröppent az öszvér orrára, az majdnem lesokkolta őt. Nem volt szokva az idegenekhez.

A pillangó kedvesen szólt hozzá, amely jólesett neki. Finom kacajától valami megmozdult a lelkében...

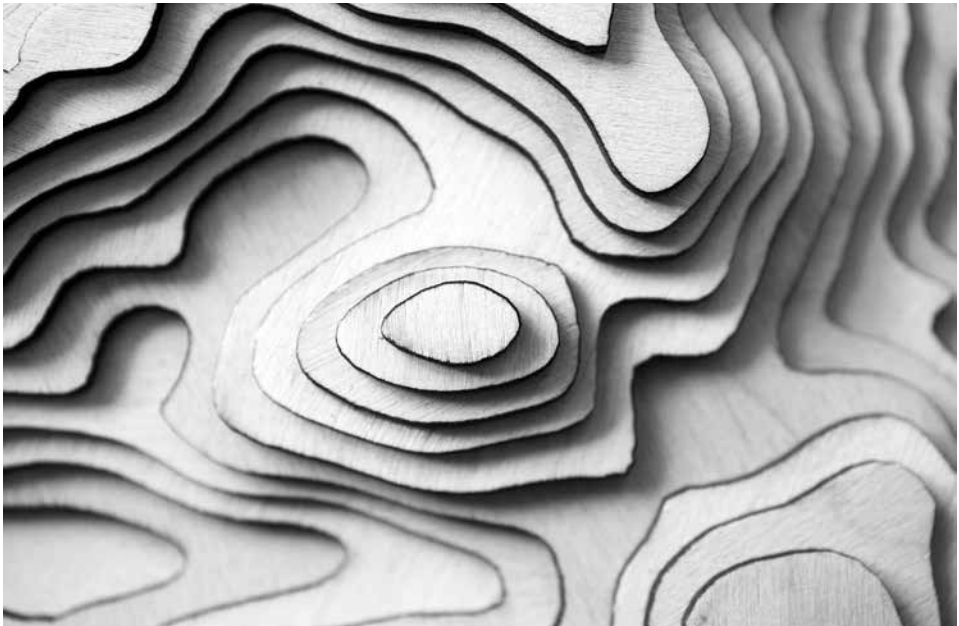
Azonban a cserfes pillangó lány pillanatok alatt kiismerte a makacs öszvért, és csak nevetett azon, ahogy az irul-pirul. – Jaj, te buta csacsi, milyen régmódi vagy, mondta, amikor az roppant kínok között, nagy nehezen kinyögte, hogy elhívhatja-e egy Pepsi Colára. – Fogadjunk, hogy még okostelefonod sincs – tette hozzá mosolyogva a pillangó. Valóban, az öszvérnek csak egy koszos kis Nokiája volt, azt sem tudta rendesen kezelni, és csak hányódott valahol a kredencben.

– Valóban vened kell egy okostelót, apámé. Azon bejelölheted ismerősnek, és cseveghettek napestig – tanácsolta mókuszomszédja, mikor a lépcsőházban összefutottak. – Én is így ismertem meg a mostani nőmet.

Az öszvér heteken át tépelődött, csak emésztette magát, vacillált. Vegyen, ne vegyen? Sokba kerül. Nem tudja kezelni. Mi lesz, ha meghekkelik. Ha belesik a budiba. Megreped a kijelzője. Összetörik. Elloppják. Elveszti. Elfelejteti a kódját. Ehh, csak baj van vele. Kell a fenének. De azért mégis... Láthatná Lillát... A pillangó ugyanis már egy ideje nem volt látható a környéken.

Borderlines 4

Borderlines 5

És hamarosan rossz hírt csiripeltek a verebek. Lilla meghalt.

Hozzátartozói gyászban voltak, fekete szárnyukkal körülrepedtek az öszvért, elzokogták neki a rossz hírt. Feltöltöttek egy sötétben égő gyertyaszálas fotót a Facebookra, és gyönyörű gyászjelentőt fogalmaztak meg Lilláról, melyekre sűrűn érkeztek a szomorú emotikonok és a részvényilvánítások. A pillangó népszerű volt.

Az öszvért teljesen lesújtotta a hír. Részvétem – motyogta halkán, komplett összetörve. De a pillangók már tovaröppentek. Részvétem... Muszáj elmondanom, hogy részvétem. Hogy Lilla maga volt a szín, maga a fény-

gár, maga volt a csoda az egész buta életben. Muszáj elmondanom. Hogy szerettem...

~~~

– Mondja, kérem, ezen a telefonon van olyan Facebook? Amin ha akarunk, lájkokat, meg szomorú arcokat, meg ilyeneket nyomkodhatunk, és azt mások lássák? A posztok szerzői, izé, nem nagyon értek hozzá... Segítene?

– Igen, ez egy Samsung Galaxy S3-as modell, természetesen telepítve van rá a Facebook alkalmazás – válaszolta a telefonos szaküzlet eladója készségesen. – Kéri?

– Igen – mondta a vásárló. Az öszvér volt az.

A mosómedve meséje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy mosómedve. Ágnesnek hívták. Takarítónőként dolgozott egy panzióban, és természetesen imádta a tisztaságot. Úgy tekintett a szennyes dolgokra, mint amik megváltásra várnak, és élvezte azt, hogy hatalmában áll velük ezt megtenni. A frissen mosott ruha az új kezdetek ígéretét jelentette számára. Megjelenése szerény volt és pedáns, és még otthonkái is mindig patyolatok voltak.

Nem úgy a szíve. Mert ő is csak egy „mosómedve” volt, és mint olyan, gyarló. Mint minden „mosómedve”, ő is követett el olyan hülyeségeket életében, melyek az elkövetés pillanatában nem is tűntek hülyeségnek, csupán jogos megtorlásnak. Nem tudott veszíteni ugyanis. Így gyakran megbántott

más „mosómedvéket”, főleg szerelmi viszonyaiban. Érzelmi élete lassan hadszíntérré vált a sok haragos üzenettől, melyeket rosszkedvében fogalmazott meg, és küldött szerteszét olyan régi udvarlóinak, akik valamikor otthagyták őt. Mert Ágnes egyedül élt.

Egy Daniel nevű mosómedvének egy ronda, depressziós februári napon különösen csúnya, bosszús üzenetet küldött. Azóta is mardosta a büntudat miatta, és lelkiismerete időről időre elővette. Ilyenkor kimosta csupán egyszer viselt ruháit, és volt, hogy meghallgatta Friderikától a Kinek mondjam el vétkeimet című dalt. Ettől aztán sírt is.

Figyelme gyakran irányult a közösségi médiában szeme elé kerülő rengeteg spirituális mém pozitívista

üzeneteire: Bocsáss meg önmagadnak, Engedd el, és ha visszatér hozzád, az a tied, stbstb. Egy Galamb Olga nevű life coach bejegyzései igencsak tetszetek neki, kapirgálták lelkén a sebet. De csak úgy gyengéden, szelíden. Így hát a mosómedve elhatározta, hogy ír neki, elé tárja problémáját, büntudata keserű gyümölcsét. A választól sokat várt, csalódott: keresd fel, és kérj bocsánatot, vagy hozz áldozatot érte, blablabla.

Inkább a munkába menekült, és csak mosott, mosott, tisztogatt.

Egy napon ismerős szállt meg a panzióban: Daniel. A mosómedve azonnal megismerte a franciaágyas szobában hagyott ruháit, mikor takarítani ment, míg a vendégek odavoltak. Rettegés futott végig rajta: mi lesz, ha szembe kell néznie vele, ha látnia kell a megvetést az arcán, melyet a haragos üzenet váltott ki. Az igazi megdöbbenést azonban a földön hagyott női edzőruha látványa okozta: Daniel megnősült. A szívét fájdalom járta át. Az ágyon üzenet hevert, mely szerint a szennyes női melegítő kitisztítandó.

Aznap áramszünet volt. Kézzel kellett mosni...

A mosómedve úgy érezte, megsemmisül. Émelygés fogta el. Ezt nem tudja megtenni. Elájul. Megszakad a szíve. Felmond! Ezt nem várhatják el tőle... Ilyen élethelyzetre nem volt felkészülve, felkészítve. Sóváran bámult ki az ablakon, bárcsak most máshol lehetne. A párkányon egy szürke galamb mórikált, és Ágnesben, bár közel volt a síráshoz, megfogalmazódott valami.

Bement a mosdóba, ahol a piros műanyagtálat és a mosóport tartották.

A lelkében még ott regnáló fájdalomtól potyogtak, csöpögtek könnyei, bele az mosószeres vízbe, de amikor kiterítette a most már tiszta női edzőruhát száradni, fura módon megkönnyebbülést érzett. Könnyei kioldották belőle a keserűséget, mint a vegyszer a szennyet a ruhából. Mikor elhagyta a szobát, már majdnem teljesen száraz volt az arca.

Miközben a cettlire ráírta: tisztítva és alá a teljes nevét, halvány mosolyra húzódott a szája, majd amikor kilépett a panzió ajtaján még egyszer látta a galambot felröppenni a csupasz novemberi faágról. Béke... Lassan elindult hazafelé. Aznap már nem mosott többet.